

FRIKIRKELEDERES UFORSTÅLIGE ALLIANSE

Stålsett-utvalget og den påfølgende debatt har gjort det nødvendig med en åpen og direkte samtale mellom kirkene i Norge om hvilken strategi vi skal velge i møte med den økende pluralismen. I det 21. århundre må den felleskirkelige hovedsaken i Norge være hvordan vi skal videreutvikle religionen og kristendommens plass i dette samfunnet, slik det f.eks. uttrykkes i formålsparagrafen til Norges Kristne Råd. Målet må være at den rollen kristendommen har i folket i dag, videreføres. Det første vi da må gjøre er å forsterke det vi er best på og fremsnakke hverandre i norsk offentlighet.

De religionspolitiske frikirkelederne synes derimot å være langt mer opptatt av forrige århundres samfunnssituasjon og debatter, da det var viktig å sikre religionsfrihet og anerkjennelse av frikirkene og andre religioner som legitime aktører i det norske samfunn. Mange av oss har fra ulike lederposisjoner i Den norske kirke bidratt aktivt til at dette i dag er virkeligheten.

For meg er det derfor uforståelig at frikirkelederne har alliert seg så konsekvent og tungt med Humanetisk Forbund i alle vesentlige religionspolitiske saker de siste 10-årene.. Fortsetter dette vil de bidra til å svekke kirkenes og kristendommens stilling i Norge og være med på å legitimere forestillingen om at det er ønskelig med et religionsfritt offentlig rom.

Kjernen i dette er to forhold. For det første synes det som en ikke aksepterer at noen har større oppslutning enn andre, og at det må få konsekvenser for hvordan prinsippet om likebehandling skal gjennomføres. Likebehandling betyr ikke likhet, og likhet er ikke det samme religionsfrihet. En kan ikke komme utenom at noen faktisk er minoriteter. Fra jeg var med å ansette den første generalsekretæren i Norges Kristne Råd, har jeg forsvart at deltagelse i Rådsmøtet og styremedlemskap ikke reelt vektet etter medlemstall eller antall menigheter. Jeg har også vært enig i at Den norske kirke ikke kan ha mer enn 1/3 av stemmeberettigede medlemmer i Rådsmøtet og at ingen kan ha mer enn 6 stemmer. Dette kan imidlertid ha bidratt til å tilsløre den kirkelige virkelighet på en måte som er strategisk uheldig for å oppnå Rådets formål.

For det andre – og det er det økumenisk alvorlige – nedsnakkes Den norske kirkes medlemmer og ansatte konsekvent og gjennomført. Sakramentsforvaltningen underkjennes, gravferdsforvaltningen anerkjennes ikke og medlemmenes tilhørighet benektes. Det er vanskelig å se at dette er i samsvar med Norges Kristne Råds dokument «Takt og tone for samarbeidet». Men det er tydelig at det gir anerkjennelse i Humanetisk Forbund.

Denne debatten har sitt utgangspunkt i mitt forsvar for at Den norske kirke, i likhet med de andre nordiske folkekirkene, bør fortsette å ha ansvar for gravferdsforvaltningen i Norge. Stålsettutvalget foreslår nemlig at kommunene skal fratras retten til å velge Den norske kirkes fellesråd som gravferdsforvalter. I begrunnelsen heter det at det er vanskelig for folk å henvende seg til et kirkelig kontor, selv om selvfølgelig selve seremoniene og stell av gravplassen gjennomføres i tråd med den døde/de pårørendes ønsker. Det er altså full likebehandling. Er det virkelig slik at et medlem av en frikirke synes det er like vanskelig å snakke med en person ansatt i Den norske kirke i forbindelse med et dødsfall som HEF argumenterer for?

I et økumenisk samarbeid, slik Norges Kristne Råd regulerer dette, er det full anledning til å uttrykke uenighet med hverandre. Det må også gjelde valg av religionspolitisk strategi og alliansebygging.

Offerretorikkens [maktspråk](#) er lite tjenlig i så henseende.